– Ma éjjel öt kölyöknek adott életet.

– Ez jó hír. Hogy van?

– Gyászol – kapott az oldalához Agyar, mintha egy bolhát akarna fogai közé csippenteni.

– Miért?

– Kettő halvaszületett.

– Ez szomorú. Majd később eltemetem őket – hajtotta le Gólem a fejét, és egy másodpercig hallgatott. – De talán minden okkal történik – nyújtotta előre a csecsemőket. – Az elveszett kölykei helyett két új gyermeket kap.

– Azt akarod, hogy felnevelje őket? Ezek emberkölykök – hátrált néhány lépést agyar, mintha viszolyogna tőlük. – Azt akarod, hogy befogadjam őket a falkámba?

– Eltaláltad. A gyerekeknek tej kell, és Ezüstbundának sok teje van. Az elvesztett kölykei helyett újakat kap.

– Hol találtad őket? – kérdezte Agyar, mintha időt akarna nyerni a válasz előtt.

– Egy csónakban hánykolódtak. A folyón.

– Mit kerestél ott?

– Az apám halálának napja van. Ilyenkor mindig kimegyek a folyóhoz.

Agyar gondolkozni kezdett. Ő volt a falkavezér. Úgy döntött a gyermekek sorsa felől, ahogy akart. Minden tőle függött.

Gólem topogni kezdett. Érezte, hogy be kell vetnie minden meggyőzőképességét. Ezen múlott a gyermekek élete.

– Azt hiszem, nem ártana pelenkát cserélni rajtuk – fintorgott Gólem. – Majd kiugrok a városba egy csomagért. Felnevelnéd őket? – nézett Ezüstbundára a gondozó.

– Mintha lenne más választásom! Az anyaság ösztöne mindennél erősebb, Gólem. Erről biztosan tudott egyet s mást a te anyád is.

– Nem nagyon emlékszem rá. De apám azt mesélte, hogy egyszer puszta kézzel elzavarta az oroszlánt, amikor háromévesen betévedtem a ketrecébe – idézte fel a történetet Gólem.

– Felnevelem őket. Megtanítom őket a törvényeinkre. Büszkék lesznek és erősek, mint az egész nemzetségünk.

Gólem megpaskolta az anyafarkas oldalát:

– Nem fogod megbánni a döntést.

Gólem törökülésben letelepedett a szalmára, és együtt nézték az ébredező csecsemőket. A kislány nagyot nyújtózott, aztán ösztönösen kúszni kezdett a farkas emlői felé. Átmászott a fiú hátán, majd hangosan cuppogva szopni kezdett. Ikertestvére keservesen sírva fakadt. Ezüstbunda elhúzta a száját, mintha mosolyogna:

– Már meg is vannak a neveik. A lányt Felhőnek nevezem el, a fiút Holdnak.

– Szép nevek… – vakarta meg az állát a farkasok gondozója. – De miért adtad nekik éppen ezeket?

– Mert a lány úgy takarta el a kisfiút, amikor a hátára mászott, mint felhő a Holdat. Most menj! Pihenni szeretnék – tette a fejét a mellső lábára az anyafarkas, és behunyta a szemét.

dítottak, éjszaka voltak ébren. Az állatkert vendégei a gödör előtti korláttól különben is csak a farkasok kifutóját és a farkasház külső részét látták. A belső barlangokat nem.

De egyszer nagyon közel kerültek a lebukáshoz.

Hold megbetegedett. Napokig láz gyötörte, és az állatkertben növő gyógynövények sem segítettek. Ezüstbunda hiába nyalta homlokát, hogy hűsítse. Egyiküket sem lepte meg, hogy éppen Hold lett beteg. A fiú volt a gyengébbik, a lány az erősebb. Ő evett és játszott többet. Ha a testvérével birkózott, mindig Hold került alulra. A húsra is később szokott át Felhőnél. Az ikrek természetesen nyers húst kaptak, mint a falka többi tagja. Hogy a kosztjukat változatosabbá tegye, Gólem minden nap friss gyümölcsöt hozott a majomházból. Kinőtt ruháikat a gondozó egy turkálóból pótolta.

– Nincs más választásunk – mondta Gólem. – Ide kell hívnunk az állatorvost.

Ezüstbunda morogni kezdett:

– Nem engedem, hogy elvegyék őket tőlem!

– Ha nem szólunk az orvosnak, így is elveszíted a fiút – figyelmeztette Gólem.

– Várjatok! – vágott közbe Agyar. – Először hívjuk ide Kobaltot, a kobrát. Ő nem csak a mérgekhez, de a gyógyszerekhez és a gyógyításhoz is ért.

– Félek, hogy megmarja, Agyar. Tudod, milyen kiszámíthatatlan – aggódott Ezüstbunda. – De ha ragaszkodsz hozzá, megpróbálhatjuk.